

Trebam li? Možda ipak ne?

Na kraju mog predavanja u Oslu, mlada žena, koju do tada nikad nisam vidio, upitala me na koji bi način osoba trebala donositi važne odluke u životu.

Kako bih dao praktični primjer njezinu pitanju, odgovorio sam: „Pa evo, recimo da netko pokušava odlučiti o tome treba li se udati za svog dečka?“

Sirota djevojka pocrvenjela je kao paprika, zabila glavu u ruke i s velikom nelagodnom okrenula se prema svom dečku koji je sjedio pokraj nje! Nelagodu je povećao i gromoglasan smijeh publike.

Nakon što sam se ispričao, predstavio sam staru metodu za donošenje odluka, s novim i neočekivanim značenjem: bacanje novčića! Ako bude glava, udajem se za njega. Pismo, ne udajem se.

Novo značenje, za koje sam čuo tek nedavno, dolazi iz pomnog praćenja vlastite emocionalne reakcije nakon bacanja novčića.

Recimo da novčić padne na glavu, što znači „Udajem se.“ Je li reakcija „To!“ sa sretnim smiješkom preko cijelog lica ili samo „Hmm! A možda da probam dva puta od tri“ , zajedno s razočaranim pogledom na licu? Reakcija vam vrlo jasno govori što doista želite učiniti. Štogod da jest, slijedite to.

Bacanje novčića jednostavan je i vrlo učinkovit način spoznavanja što vam vaše srce govori.

*Ajahn Brahm (2015)
Slonica koja je izgubila sreću*